

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., v právní věci

žalobce: **F. T.**
bytem X.
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Pod kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 1. 2018, č. j. KUZL-79309/2017, sp. zn. KUSP-30834/2017/DOP/Ků,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 15. 3. 2017, č. j. MMZL 008863/2017, sp. zn. MMZL-105832/2016-MS-PŘ-OOSA-3396/2016 (dále též jako „prvostupňové správní rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).
2. Přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 29. 7. 2017 ve 22:26 hod. ve Zlíně, na silnici I. třídy č. 49, na třídě Tomáše Bati, v místě autobusové zastávky „Zahradnická“, ve směru jízdy z centra Zlína na Otrokovice, při řízení motorového vozidla tovární značky X, RZ: X., překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci, v úseku s povoleným rychlostním limitem 50 km/hod., o 23 km/hod., neboť hlídkou Policie ČR, Krajské ředitelství policie Zlínského kraje, územní odbor Zlín, dopravní inspektorát, byla výše uvedenému vozidlo zjištěna silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C okamžitá rychlost jízdy 76 km/hod., což při odečtení technické tolerance stanovené výrobcem rychloměru ± 3 km/hod., byla jako nejnižší okamžitá rychlost jízdy zjištěna rychlost jízdy 73 km/hod. Tímto jednáním měl žalobce porušit § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve spojení s § 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), a to pokuta ve výši 2 800 Kč. Současně mu byla uložena povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí žalobní argumentace

3. Žalobce v žalobě nejprve namítal, že rychlostní limit 50 km/hod. byl v daném úseku nastaven nedůvodně nízko. Proto případné porušování tohoto limitu není možné sankcionovat. Adekvátní rychlostní limit pro tento úsek pozemní komunikace je dle žalobce 70 nebo 80 km/hod. Žalobce proto navrhl nechat zpracovat znalecký posudek znalcem z oboru dopravy k otázce, jaký je adekvátní rychlostní limit pro tento úsek pozemní komunikace.
4. Správní orgán dále neprokázal, že k přestupku došlo skutečně v obci. Správní orgán se totiž nezabýval tím, zda k měření rychlosti došlo v úseku, který byl označen značkou začátek obce či konec obce. Žalobce si nevzpomněl, že by před změřením jeho rychlosti projel kolem takové značky.
5. Ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu obsahuje i další rychlostní limity, avšak správní orgán bez dalšího z něj pro případ žalobce dovodil rychlostní limit 50 km/hod. Správní orgán se nezabýval dalšími rychlostními limity ve vztahu k tomu, o jaký druh pozemní komunikace se jedná. Jako pravděpodobné se dle žalobce např. jeví to, že se mohlo jednat o silnici pro motorová vozidla, kdy by byl rychlostní limit v obci 80 km/hod. Pokud by se ale o silnici pro motorová vozidla nejednalo, pak i tak se žalobci jeví pravděpodobné, že na tomto úseku mohl platit jiný rychlostní limit na základě značky č. B 20a, neboť jde o páteřní čtyřproudovou komunikaci probíhající celým Zlínem. K pochybnostem o rychlostním limitu žalobce závěrem uvedl, že správní orgány

nepředložily důkaz o tom, jaký rychlostní limit v místě přestupku platí. Z uvedeného proto žalobce dovozoval nepřekoumatelnost správních rozhodnutí.

6. Druhý okruh žalobních námitek se týkal uložené sankce, kterou správní orgán dle žalobce řádně nezduvodnil. Například správní orgán neuvedl, jaký vliv mělo to které kritérium na konečnou výši sankce. Správní orgán také nepopsal svoji rozhodovací praxi v obdobných případech. Nezohlednil dále ani délku řízení v I. stupni. Také žalovaný měl uloženou sankci adekvátně snížit s ohledem na délku trvání odvolacího řízení.
7. Žalobce dále namítal porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť správní orgány kladly žalobci při ukládání sankce k tíži, že k přestupku došlo v zastavěném území, kde jsou chodníky, křižovatky, autobusové zastávky apod., přitom však jde o skutečnosti naprosto typické pro obec. Navíc žalobci je kladen za vinu přestupek spočívající právě v překročení rychlostního limitu v obci. Proto je nespravedlivé, aby žalobci bylo kladeno ještě k tíži něco, co je typické právě pro naplnění dané skutkové podstaty (v obci je typické zastavěné území, chodníky, křižovatky, autobusové zastávky apod.).
8. Žalobci byly dále kladeny k tíži nepodložené skutečnosti, a sice že se v místě přestupku vyskytují přechody pro chodce nebo že tímto úsekem neustále projíždějí auta. Přitom po ohledání daného úseku komunikace žalobce konstatuje, že zde žádný přechod pro chodce není. Také z pořízeného obrazového snímku je zřejmé, že vozidlo žalobce bylo na komunikaci osamocené, přičemž šlo o měření v pozdních večerních hodinách, kdy je provoz zpravidla nulový. Pokud tedy správní orgán vyhodnotil charakter dané pozemní komunikace jako přítěžující okolnost, pak s tímto žalobce nesouhlasil, neboť podle něj šlo o okolnost polehčující. Jde totiž o vysoce kvalitní čtyřproudovou pozemní komunikaci, která je v daném úseku rovná a velmi přehledná. Rychlostní limit 50 km/hod. je proto v tomto úseku neadekvátní a nedůvodně nízký, a to zvláště ve večerních hodinách, kdy není žádný provoz.
9. Pokud jde o vědomou nedbalost, pak tu nelze považovat za přítěžující okolnost, nýbrž za kritérium neutrální. Protože za kritérium polehčující lze vzít v úvahu pouze nedbalost nevědomou. Nicméně pouze úmyslné formy zavinění by mohly být posuzovány jako přítěžující okolnost.
10. Za zásadní žalobce označil to, že správní orgán nijak nezohlednil skutečnost, že k naplnění skutkové podstaty mělo dojít těsně nad její spodní hranicí, a to pouze o 4 km/hod. Problematické bylo i to, že správní orgán nezohlednil charakter úseku pozemní komunikace, jenž rozhodně nelze označit za typický pro obec, nýbrž spíše za rychlostní silnici (zjevná neadekvátnost limitu 50 km/hod.), a dále to, že nezohlednil dobu spáchání přestupku, a to pozdní noční dobu, kdy je nulový provoz.
11. Podle žalobce nebyla ve věci dána žádná přítěžující okolnost, pročež úvahy správního orgánu byly nepřiléhavé. Neexistoval proto žádný legitimní důvod pro uložení vyšší pokuty. Současně nebylo podle žalobce zohledněno ani to, že vedle pokuty byla žalobci uložena též povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. O tuto částku je totiž navyšována sama pokuta. Dále nebylo zohledněno správním orgánem ani to, že

žalobci budou za uvedený přestupek přičteny 3 body v rámci bodového hodnocení řidičů jako tzv. vedlejší trest.

12. Žalobce rovněž uvedl, že mu nebylo prokázáno zavinění ve formě nedbalosti vědomé, přitom sankce mu byla uložena nad spodní hranici právě kvůli této formě zavinění. Z tohoto důvodu je uložena sankce nezákonná. Navíc nedbalost vědomá nemůže být přítěžující okolností.
13. Žalovaný se měl zabývat také tím, zda nebylo na místě postupovat dle § 44 zákona č. 250/2016 Sb. (mimořádné snížení pokuty). Jelikož tak neučinil, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné. Žalovaný se také nezabýval tím, zda zákon č. 250/2016 Sb. není pro žalobce příznivější (minimálně ohledně ust. § 44 citovaného zákona). Rozhodnutí je nepřezkoumatelné také z toho důvodu, že se žalovaný nevypořádal s námitkami žalobce ohledně sankce, konkrétně přehlédnutých polehčujících okolností.
14. Podle žalobce výrok prvostupňového správního rozhodnutí je v rozporu s § 68 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. Jedná se především o § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Dále ve výroku chybí ustanovení právního předpisu, podle něhož byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady řízení. Správní orgán také překročil svoji pravomoc tím, že výrokem závazně určil, že pokutu a náklady řízení musí žalobce uhradit prostřednictvím banky nebo na pokladně úřadu. Žalobce má totiž ve smyslu § 163 odst. 3 daňového řádu možnost zvolit si způsob splnění této povinnosti. Také výrok o splatnosti pokuty do 30 dnů je nezákonný, protože by splatnost pokuty nastala podle takového výroku ještě předtím, než rozhodnutí prvního stupně nabyde právní moci.
15. Žalobce se poprvé z výroku prvostupňového správního rozhodnutí dozvěděl, že mu je kladeno za vinu to, že jel ve směru na Otrokovice. Tímto byl upřesněn předmět řízení, aniž by žalobce dostal možnost seznámit se s tím a vyjádřit se k tomu.
16. Čtvrtý okruh žalobních námitek žalobce směřoval proti měření rychlosti. V tomto směru nejprve žalobce namítal, že výrobcem a současně i autorizovaným metrologickým střediskem je též subjekt, RAMET a. s., který má dlouhodobě v ČR monopol na radarové rychloměry. Pokud pak po ověření rychloměru rozhoduje jeho výrobce a prodejce, lze si jen stěží představit, že by taková osoba neměla ekonomický zájem na takovém ověření svého výrobku. Bez ověření je rychloměr nepoužitelný. Z uvedeného žalobce dovodil, že ověřovací list použitého rychloměru je nezákonný a tento ověřovací list by měl být v přezkumném řízení zrušen.
17. Ačkoliv policisté mají podle § 79a zákona o silničním provozu pravomoc provádět měření rychlosti, žalobce nenašel zákonnou oporu pro to, aby policisté mohli měřit rychlost skrytým způsobem, tedy bez vědomí osoby, které je měřena rychlost. V posuzované věci je navíc nesporné, že měření bylo prováděno z policejního vozidla v civilním provedení, tedy záměrně utajeným způsobem. Přitom platí, že důkazy lze zásadně pořizovat pouze s vědomím dotčené osoby. Konkrétní výjimky mohou být výslovně stanoveny zákonem,

avšak taková výjimka nebyla svěřena do pravomoci policistům. Výstup z měření je proto důkazem získaným v rozporu s právními předpisy. Ostatně při měření nebyl ani dodržen předepsaný účel měření rychlosti – zvyšování bezpečnosti provozu vyplývající z § 79a zákona o silničním provozu. Pokud by bylo měření prováděno viditelně, např. z vozidla v barvách policie, pak by podle žalobce byl preventivní efekt měření rychlosti nesporně mnohonásobně vyšší, protože by každý řidič, jenž by uviděl policejní vozidlo, zpomalil. Účelem měření rychlosti se však správní orgány nezabývaly.

18. Postup správního orgánu byl dále nepřezkoumatelný proto, že v případě, kdy od naměřené rychlosti odečetl odchylku 3 %, neuvedl, na základě jakého podkladu toto učinil, přičemž tento podklad neučinil obsahem spisu a žalobce se s ním nemohl seznámit ani se k němu vyjádřit.
19. Za nepřezkoumatelné žalobce označil také vyhodnocení provedeného měření rychlosti pomocí jisté „šablony“. Toto nebylo provedeno jako dokazování, kterého by se mohl žalobce účastnit, nebyl o tom pořízen protokol a postup při vyhodnocování měření pomocí šablony nemělo žádnou oporu v provedeném dokazování. Použitá šablona není způsobilá prokázat, zda bylo měření rychlosti provedeno rovnoběžně s vozovkou, protože šablona slouží toliko k odhalení reflexe. V této souvislosti žalobce navrhl, aby byl ve věci zpracován znalecký posudek znalcem z oboru metrologie k uvedené otázce, jenž však nebude propojen nebo nikdy nespolupracoval s výrobcem použitého rychloměru.
20. Za nepřezkoumatelné úvahy označil žalobce úvahy žalovaného o tom, že pokud by měření nebylo provedeno rovnoběžně, pak by nastal tzv. kosinus efekt, tedy by byla naměřena nižší rychlost než skutečná. Žalobce tak tvrdil, že pokud by nebylo měřeno rovnoběžně s vozovkou, pak by šlo o porušení návodu k obsluze, přičemž je zcela irrelevantní, zda by hypoteticky šlo o situaci ve prospěch žalobce. Takovému měření rychlosti nelze přihlížet. Celkové úvahy správních orgánů jsou podle žalobce nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, když neuvádějí, z čeho při svých odborných úvahách po měření rychlosti vycházejí. Návod k obsluze nebyl řádně jako důkaz proveden. Jeho porušení je účelové.
21. Pokud určitá námitka byla uplatněna poprvé až v odvolacím řízení, pak se nejednalo o účelové ponechání námitky do odvolacího řízení, nýbrž původní zmocněnec žalobce z nepochopitelných důvodů neučinil jediný krok v obhajobě žalobce. Úvahy žalovaného jsou proto podle žalobce nepřijatelné. I přes výtky žalovaného zůstala pochybnost ohledně dodržení návodu k obsluze rychloměru.
22. Žalobce i přes svoji žádost nebyl vyslechnut k tomu, jak bylo měřící vozidlo ustaveno. Přitom neexistoval jediný důkaz o tom, zda bylo měření provedeno rovnoběžně s vozovkou. Žalovaný pochybil také v tom, že nevyhověl návrhu na provedení důkazu vyjádřením ČMI. Pokud správní orgány rozhodovaly na základě návodu k obsluze rychloměru, jenž nebyl řádně proveden jako důkaz a nebyl obsahem spisu, proč se s ním žalobce nemohl seznámit, došlo ke zkrácení práv žalobce.
23. Pokud měl správní orgán za to, že žalobce jednal z nedbalosti vědomé, pak měl řádně odůvodnit a prokázat, že žalobce věděl, jaký v úseku pozemní komunikace platí rychlostní limit, a že tento limit překračuje o více než 20 km/hod. Spodní hranici skutkové podstaty

měl však žalobce překročit jen o 4 km/hod., když současně nebylo prokázáno, že žalobce věděl, že se dopouští přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu. Přestupek mohl žalobce spáchat nevědomě, neboť od něj nelze očekávat, že se neustále bude dívat na tachometr, přitom rychlostní rozdíl o 4 km/hod. je nerozpoznatelný. Ostatně žalobce měl za to, že jede rychlostí cca 50 km/hod., i když předpokládal, že je v úseku povolena rychlost 70 nebo 80 km/hod., avšak v době spáchání projednávaného přestupku zde jel pomaleji, neboť byl unavený.

24. Žalobce dále namítal neprojednatelnost přestupku, a to z důvodu prekluze. K přestupku mělo dojít dne 29. 7. 2016, protože jej bylo možné projednat pouze ve lhůtě do 29. 7. 2017. Důvodem této argumentace je ustanovení o nabytí účinnosti novely zákona o přestupcích. Výchozím bodem je čl. XXVI. novely, v němž je uvedeno, že tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem 14. kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou několika citovaných ustanovení, které nabývají účinnosti již prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po vyhlášení zákona. V prvním případě jde o datum 1. 10. 2016 a v druhém případě o datum 1. 10. 2015. Dle čl. II odst. 3 přechodných ustanovení novely zákona č. 204/2015 Sb. platí, že § 20 zákona o přestupcích se ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona (od 1. 10. 2016) – přerušení běhu lhůty zahájením řízení. Hmotněprávní úprava odpovědnosti za přestupek ve znění novely tak musí být aplikována na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2016, na přestupky spáchané do 30. 9. 2016 bude aplikována původní úprava odpovědnosti za přestupek (před účinností novely zákona č. 204/2015 Sb.).
25. Žalobce současně spolu s právním zástupcem vyslovil nesouhlas s tím, aby byly jeho osobní údaje zveřejňovány na internetových stránkách NSS, včetně požadavku na naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
26. Závěrem žalobce soudu navrhl, aby obě správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

27. Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě vyslovil absolutní nesouhlas s obsahem podané žaloby s tím, že zde není dán žádný důvod k tomu, aby soud napadené rozhodnutí zrušil. Obě správní rozhodnutí nejsou nepřezkoumatelná a ani nicotná. Přestupek žalobce byl řádně zdokumentován a jeho vina byla prokázána tak, že o ní nemohou být jakékoliv pochybnosti. Žalovaný také odmítl odkaz žalobce na písemnost poskytnutí informace krajským úřadem ze dne 13. 7. 2017, č. j. KUZL-39552/2017, která se týkala jiného případu a nikoliv věci žalobce. Žalovaný se pak podrobně zabýval žalobními námitkami, u nichž zdůvodnil jejich nedůvodnost buď odkazem na hodnocení již provedené ve správních rozhodnutích anebo znovu přestřel důvody, pro které jsou uplatněné žalobní námitky nedůvodné.
28. Spekulace o rychlostním limitu v místě přestupku žalovaný zcela odmítl s tím, že žalobce nemohl jakkoliv pochybovat o tom, že se nachází v intravilánu města Zlína, kde platila obecná úprava rychlosti jízdy (§ 50 km/hod.). V případě uložené sankce žalovaný neshledal

jakékoliv důvody pro snížení takto uložené sankce, neboť ta převýšila pouze o 300 Kč minimální výši sankce, přičemž byly zjištěny přitěžující okolnosti, které znemožňovaly snížení pokuty. Za jakkoliv nerelevantní označil žalovaný tvrzení žalobce, že došlo v posuzované věci k porušení zásady zákazu dvojího přičítání. Žalovaný dále odmítl jakékoliv domnělé vady výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Pokud šlo o údajnou absenci § 12 odst. 1 zákona o přestupcích ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí, pak toto ustanovení poskytuje vodítko pro správní orgán při určení druhu sankce a její výměry a jeho povahou jej lze podřadit pod hodnocení náležitostí, které musí obsahovat odůvodnění (úvahy, kterými se správní orgán řídil ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu). Nejde tedy o ustanovení, u něhož je nezbytné, aby bylo součástí výroku rozhodnutí.

29. Podle žalovaného se žalobci nepodařilo zpochybnit ani měření rychlosti. Každý radar musí být pravidelně kalibrován a musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho vyhláškách. Kalibraci a ověřování může provádět jen Český metrologický institut nebo autorizovaná metrologická střediska, kterým byla autorizace udělena Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Tímto autorizovaným metrologickým střediskem je i společnost RAMET a.s. V nyní přezkoumávané věci použitý rychloměr byl řádně odzkoušen. O tom svědčí také ověřovací list č. 81/16 ze dne 11. 4. 2016, který má všechny náležitosti. Podle žalovaného proběhlo měření rychlosti jízdy žalobce řádně kalibrovaným rychloměrem. Přitom nebylo podstatné, že se tak stalo ve vozidle v civilním provedení. K účelu ust. § 79a zákona o silničním provozu se již vyjádřil NSS v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. 4 As 152/2017. Z uvedeného rozsudku mj. vyplývá, že podle zákonné úpravy nelze dovodit, že by bylo nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v konkrétním případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu.
30. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo jasně uvedeno, že od rychlosti vozidla žalobce byla odečtena technická tolerance stanovená výrobcem rychloměru ± 3 km/hod., pročez byla zjištěna rychlost jeho jízdy 73 km/hod. Dále žalovaný uvedl, že jedním z důkazů, který byl při ústním jednání řádně proveden, byl i návod k obsluze radarového rychloměru Ramer 10C, s nímž se měla možnost zmocněnkyně žalobce seznámit při ústním jednání dne 15. 11. 2016. Za nepravdivé tvrzení žalobce označil žalovaný to, že šablona k vyhodnocení měření, nebyla provedena jako důkaz. Naopak tato pomůcka byla žalovaným poskytnuta žalobci.
31. Závěrem žalovaný zcela odmítl žalobní námitky týkající se domnělé prekluze přestupku či domnělého porušení práva na obhajobu. Vymezil se také k nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním osobních údajů. Judikatura zveřejňovaná NSS podléhá s ohledem na ochranu osobních údajů anonymizaci. Místo jmen a příjmení účastníků řízení jsou obsaženy pouze iniciály. Neuveřejňují se rovněž informace o bydlišti a datech narození účastníků, a také další osobní údaje, které by vedly k jednoznačné identifikaci totožnosti. Chráněnými osobními údaji naopak nejsou jména soudců, státních zástupců či advokátů nebo identita právnických osob. Zmocněnce žalobce nemůže poškozovat zveřejňování informace o tom, že právě on byl advokátem v dané věci. Je to jedna z mála dovolených možností reklamy na výkon advokátní činnosti. Obsah následného rozhodnutí soudu totiž v zásadě vždy sdělí účastníkům řízení, správním orgánům i

veřejnosti, informace o způsobu výkonu advokacie daným advokátem. Obsahem soudního rozhodnutí tedy pak budou vždy informace, které mohou čtenářům poskytnout obraz o způsobu výkonu činnosti jak konkrétního advokáta, tak i žalovaných správních orgánů. Jde přitom o situaci, s níž logicky musí počítat jak advokát, tak i správní orgány. Proto způsob výkonu advokacie zmocněncem žalobce v soudním řízení, nemůže být důvodem k anonymizaci jeho údajů.

32. S ohledem na výše uvedené žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

33. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i předcházející rozhodnutí prvostupňového správního orgánu, včetně řízení předcházejících jejich vydání a shledal, že **žaloba není důvodná**.
34. Krajský soud nejprve ověřil skutkové závěry ze správního spisu. Zjistil, že skutkové závěry v základním rozsahu odpovídají skutkovému ději uvedenému v čl. I. tohoto rozsudku, na který pro stručnost odkazuje a provedené závěry již nebude na tomto místě znovu opakovat.
35. Žalobce v žalobě uplatnil celou řadu námitek, jejichž výčet soud pojal do čl. II tohoto rozsudku. Vzhledem k velkému počtu uplatněných námitek již nebude krajský soud všechny námitky na tomto místě opakovat, nýbrž je bude již přímo vypořádávat. Velkou spoustu námitek již vypořádal žalovaný v napadeném rozhodnutí, popř. prvostupňový správní orgán v jeho rozhodnutí.
36. Ze správního spisu soud dále zjistil, že veškeré rozhodné skutečnosti, které dokumentují skutkový děj a samotný přestupek, jsou dostatečně zdokumentovány v přestupkovém spise. Z něj vyplývá, že žalobce byl zastaven policejní hlídkou dne 29. 7. 2016 jako řidič vozidla AUDI Q7, a to pro překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci v úseku s povoleným rychlostním limitem max. 50 km/hod., o 23 km/hod. Žalobci byla silničním radarovým rychloměrem Ramer 10C naměřena rychlost jízdy 76 km/hod., avšak po započtení odchylky ± 3 km/hod. šlo o rychlost jízdy 73 km/hod. Tímto jednáním žalobce porušil právní povinnost uloženou mu v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, protože se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu a za to mu byla uložena pokuta ve výši 2 800 Kč [§ 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu]. Vyhodnocením obrazového záznamu přestupku, jenž tvoří součást správního spisu, bylo jasně prokázáno zkoumané přestupkové jednání žalobce, když je zde dobře viditelné vozidlo řízené žalobcem včetně detailu registrační značky vozidla.
37. K údajné neadekvátnosti stanoveného rychlostního limitu 50 km/hod. v místě přestupku krajský soud se znalostí uvedených místních poměrů uvádí, že město Zlín nemá vybudovaný obchvat a i přes 4 pruhy předmětná páteřní komunikace jen stěží stačí

pojmout objem dopravy, která městem projíždí. V celém průběhu předmětné komunikace komplikují dopravu četné semaforey a přechody pro chodce, dále zastávky hromadné dopravy a řada odbočných ulic. Třidu Tomáše Bati v žádném ohledu nelze označit za rychlostní silnici. Vzhledem ke komplikovanosti a přesycenosti dopravy na této komunikaci nelze ani uvažovat o zvýšení nejvyšší povolené rychlosti v obci místní úpravou provozu. Z formulace žalobních námitek je zřejmé, že žalobce ani jeho právní zástupce nejsou vůbec seznámeni se skutečnými poměry panujícími na předmětné komunikaci. Jinak by totiž nemohli s klidným svědomím tvrdit, že adekvátní rychlostní limit pro tento úsek komunikace je tak 70 až 80 km/hod. Mimo těchto spekulací žalobce nikdy konkrétně nenamítal, že by se v místě spáchání přestupku nacházel jiný rychlostní limit než 50 km/hod. Tento limit je obecně platný pro jízdu v obci ve smyslu § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Nebylo tak důvodu jakkoliv tento limit posuzovat či rozporovat.

38. Žalobce teprve nově v žalobě namítal, že neprojel kolem značky označující začátek obce (tedy i začátek obecně platného rychlostního limitu 50 km/hod.). K tomu je třeba ve shodě s žalovaným poukázat na to, že k přestupku došlo na autobusové zastávce Zahradnická (kde zastavuje i MHD) cca 2 km od centra města Zlín a cca 6 km od značek začátek nebo konec obce ve směru či protisměru jízdy. Vlevo od vozovky se nachází stavba rodinných domků, vpravo je areál bývalé továrny Svit. Vzhledem k této situaci žalobce naprosto nemohl pochybovat o tom, že se nachází v intravilánu města Zlína, zvláště když směřoval svoji jízdu směrem od centra na Otrokovice. V této souvislosti již NSS také judikoval v rozsudku ze dne 20. 3. 2013, č. j. 1 As 183/2012-50, že „Přijede-li řidič do obce po pozemní komunikaci, která není osazena dopravní značkou č. IS 12a „obec“, neznamená to, že by nebyl povinen dodržovat maximální povolenou rychlost v obci stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu“. S ohledem na výše uvedené soud shledal předmětné žalobní námítky za nedůvodné.
39. Žalobci soud nemohl přisvědčit v tom, že by sankce, uložená mu za projednávaný přestupek, byla nesprávná, nezákonná či nepřezkoumatelná. Skutečnosti, které správní orgány ve svých rozhodnutích kladly žalobci k tíži, představovaly jednoznačně přítěžující okolnosti. Jednalo se právě o to, že k přestupku mělo dojít v zastavěném území, kde jsou chodníky, křižovatky, autobusové zastávky aj. (blíže vizi prvostupňové správní rozhodnutí 5 – 6). Zásada zákazu dvojího přičítání, jejíž porušení žalobce namítal, spočívá v tom, že správní orgán při úvaze o druhu a výši trestu nesmí zohlednit jako přítěžující či polehčující takovou okolnost, která je i součástí samotné skutkové podstaty. Podle rozsudku NSS č. j. 1 As 118/2012-23 je „nutno materiální stránku přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, posuzovat vzhledem k nejvyšší povolené rychlosti stanovené § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu pro jízdu v obci (50 km/hod.), nikoliv směrem k hranici zavedené kvalifikujícím znakem skutkové podstaty tohoto přestupku (70 km/hod.). Právě rozpětí výše pokuty, kterou je možné za daný přestupek uložit, plně odráží záměr zákonodárce dát správnímu orgánu možnost uplatnit své právo na správní uvážení a zhodnotit všechny okolnosti daného případu, tedy v případě žalobce vyhodnotit i kritérium o kolik kilometrů v hodině byla překročena nejvyšší dovolená rychlost v obci, a také kritérium místa spáchání přestupku, kdy v zastavěné části obce s mnoha chodníky, přechody pro chodce a zastávkami hromadné dopravy dochází k mnohem větší kumulaci osob i vozidel, na rozdíl od odlehlejší části obce, kde takové poměry nepanují. Je naprosto

přípustné takovou situaci vyhodnotit jako okolnost přitěžující žalobci, který měl na tuto situaci při své jízdě ihned reagovat. Zároveň nešlo o porušení zásady zákazu dvojího přičítání, neboť uváděné přitěžující okolnosti nejsou znakem skutkové podstaty přestupku. Samotné překročení rychlosti v obci (jak je toto formulováno v zákoně), ještě v sobě nezahrnuje konkrétní poměry na pozemní komunikaci v místě spáchání přestupku. Může jít o část obce zcela odlehlou, bez přechodů pro chodce, chodníků či zastávek, kde je skutečně menší pravděpodobnost střetu s chodcem či zvířetem, než v husté zástavbě části obce, kde se na chodnících či přechodech pro chodce pohybuje spousta lidí.

40. Třída Tomáše Bati je plná přechodů pro chodce a skutečně na této komunikaci neustále projíždějí vozidla (byť v nočních hodinách s menší hustotou). Uvedené je soudu známo z úřední činnosti a znalosti místních poměrů, přičemž toto je bez potíží dohledatelné také na veřejném serveru mapy.cz. Na všech výše uvedených záběrech nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce o tom, že jde o vysoce kvalitní čtyřproudovou a rovnou pozemní komunikaci. Stejně tak na spáchání přestupku nic nemůže změnit to, že k přestupku došlo ve večerních hodinách. Vzhledem k prázdninové době (29. 7. 2017) představoval čas přestupku 22:26 hod. ještě dobu, kdy se poměrně hodně osob nachází venku na ulici. Je obecně známým faktem, že na posledních 5 m brzdění má vozidlo ještě poloviční rychlost. Z informací BESIP plyne, že vozidlo jedoucí rychlostí 50 km/hod. zastaví v místech před přechodem pro chodce, přičemž vozidlo jedoucí rychlostí 60 km/hod. při reakci ve stejné vzdálenosti od přechodu zastaví 9 m za ním, ovšem na přechod vjíždí rychlostí přibližně 40 km/hod., což je zpravidla hraniční rychlost pro přežití dospělé osoby při střetu s vozidlem. Z uvedeného tedy plyne, že jakékoliv zvýšení rizika nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu je třeba považovat za společensky nepřijatelné.
41. Pokuta ve výši 2 800 Kč uložená za předmětný přestupek žalobci rozhodně není likvidační, ostatně toto žalobce ani netvrdí, je poměrně nízká a byla uložena jen lehce nad dolní hranici zákonné sazby, když byl žalobce ohrožen pokutou za tento přestupek až do výše 5 000 Kč. Pokud pak žalobce tvrdí, že vedle takto uložené pokuty nebyla zohledněna výše uložených nákladů řízení (1 000 Kč), pak tomu se lze jen podívat. Žalobce ve správním řízení, ale ani v soudním řízení, neosvědčil své majetkové poměry a ani to, že by povinnost k úhradě obou uložených částek (pokuta a náhrada nákladů řízení) nemohl vzhledem ke špatným finančním poměrům zvládnout. O bodovém hodnocení řidičů nerozhoduje správní orgán při posuzování přestupku. Ovšem vzhledem k riskantní jízdě v obci a porušování právních předpisů, musel žalobce s udělením přísného bodového postihu počítat.
42. Nedůvodná je rovněž námitka žalobce, jenž se týkala toho, že se prvostupňový správní orgán údajně nezabýval tím, zda by byla pozdější právní úprava pro žalobce příznivější. Zákon o silničním provozu od doby spáchání přestupku žalobce až do doby ukládání sankce, resp. pravomocného rozhodnutí správních orgánů nedoznal změny co do skutkové podstaty přestupku, ani co do možnosti uložení sankce. Jde o to, že přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu nedoznal žádné změny jak podle zákona účinného v období od 20. 2. 2016 do 30. 6. 2017, tak i v období od 1. 7. 2017 do 30. 6. 2018. totéž se týká ukládané sankce podle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, kdy žalobci v obou vedených obdobích účinnosti zákona hrozila za uvedený přestupek pokuta v rozpětí od 2 500 Kč do 5 000 Kč. V průběhu řízení o daném přestupku tedy

zákon nebyl v tomto rozsahu novelizován. Skutek byl formulován stejně a žalobci za jeho spáchání hrozila stejná sankce. Žalobce zmínil, že by pro něj byl zákon č. 250/2016 Sb. příznivější, neboť obsahuje možnost, jít pod spodní hranici sankční sazby. V posuzované věci se pokuta uložená žalobci pohybuje jen lehce nad minimální výší, kterou lze podle zákona za přestupek uložit (rozmezí 2 500 – 5 000 Kč). Pokuta byla žalobci vyměřena ve výši 2 800 Kč. Žalovaný i prvostupňový správní orgán neshledali, že by v případě žalobce byly jakékoliv důvody pro to, aby ještě pokutu snižovali. Byla zde shledána totiž řada přitěžujících okolností, které dalšímu snižování pokuty nesvědčily. Uložením nižší sankce by nebylo dosaženo požadovaného účelu a nedošlo by k naplnění především výchovné a preventivní funkce sankce. Žalobci uloženou sankci ve výši 2 800 Kč považuje krajský soud za přiměřenou až mírnou, neboť šlo o poměrně závažný přestupek s překročením rychlostního limitu o více kilometrů v hodině, než jen zanedbatelným způsobem.

43. Správní orgány se ve svých rozhodnutích též zabývaly posouzením nedbalostního charakteru zavinění a jeho vztahu k výši uložené pokuty. V případě prvostupňového správního rozhodnutí šlo o stranu 5 až 6 a v případě rozhodnutí žalovaného o stranu 7 – 9. K uplatněné námitce žalobce tak lze stručně uvést, že je nedůvodná a napadená rozhodnutí nejsou z tohoto důvodu nepřezkoumatelná. Pro odpovědnost za přestupek dle § 3 zákona o přestupcích postačuje zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. U předmětného přestupku postačovalo zavinění z nedbalosti (minimálně nevědomé nedbalosti, kdy žalobce nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ačkoliv to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl). V případě žalobce však šlo o nedbalost vědomou, kdy žalobce věděl, že se nachází v obci (kde mohou vstoupit do silnice chodci), a přesto jel rychlostí překračující rychlostní limit stanovený v obci. Jelikož nedbalost žalobce byla posouzena již jako vědomá (a nikoliv nevědomá nedbalost), i toto v podstatě přitěžovalo žalobci a bylo zohledněno v uložené výši pokuty.
44. Při jízdě žalobce naštěstí nedošlo k žádnému fatálnímu následku, tedy škodě na zdraví osob či na majetku, protože toto by zcela jistě mohlo být vzato jako polehčující okolnost. Nicméně další polehčující okolnosti na straně žalobce již shledány být nemohly.
45. Soud nemohl přisvědčit ani dalším žalobním námitkám, které se týkaly údajných vad výroku prvostupňového správního rozhodnutí. Především není pravdivé tvrzení, že rozhodnutí v rozporu s § 68 odst. 2 správního řádu neobsahuje všechna ustanovení, podle nichž bylo rozhodováno. V této souvislosti žalobce upřesnil pouze údajnou absenci § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedené ustanovení se zabývá sice ukládáním sankce, avšak sankci jako takovou přímo nevymezuje, nýbrž pouze poskytuje správnímu orgánu vodítko při určení druhu sankce a její výměry. Toto ustanovení a změny plynoucí hodnocení tak lze pro jejich povahu podřadit pod náležitosti, které musí obsahovat odůvodnění rozhodnutí, neboť dle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění mj. uvedou úvahy, kterými se správní orgán při svém rozhodování řídil. Nejedná se tak o ustanovení, u něhož je nezbytné, aby bylo součástí výroku rozhodnutí. Soud proto ve shodě s žalovaným nepokládá absenci tohoto ustanovení ve výroku rozhodnutí správního orgánu za chybu. K obsahu ust. § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se vyjadřoval ve své judikatuře také NSS, např. v rozsudku ze dne 20. 12. 2017, sp. zn. 6 As 297/2017, a ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 332/2016-44.

46. Podle krajského soudu rozhodnutí netrpí žádnou z žalobcem namítaných vad. Výrok rozhodnutí žalovaného plně vyhovuje § 68 správního řádu i § 77 zákona o přestupcích.
47. Není rovněž pravdou, že by se žalobce dozvěděl teprve z výroku rozhodnutí o tom, že při spáchání přestupku jel směrem na Otrokovice. Tato skutečnost byla sdělena jeho zmocněnkyni paní Veronice Řehákové již při ústním jednání dne 15. 11. 2016. Ostatně sám žalobce dobře ví, že v době spáchání přestupku jel směrem na Otrokovice. Nikdy nenamítal, že by jel jiným směrem.
48. Dále není pravdivé tvrzení žalobce, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí chybí ustanovení právního předpisu, podle něhož byla žalobci uložena povinnost nahradit náklady správního řízení. Ve výroku bylo výslovně uvedeno, že povinnost nahradit náklady řízení je žalobci ukládána dle § 79 odst. 1 přestupkového zákona a podle vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
49. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí je dále výslovně uvedeno (a rovněž podtrženo), že pokuta i náhrada nákladů řízení jsou splatné do 30 dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí, pouze v závorce bylo ještě dovysvětleno, že se tak stane po uplynutí lhůty pro odvolání. Z uvedeného nelze v žádném případě dovodit nesrozumitelnost výroku pro rozpornost či dokonce, že by se splatnost pokuty počítala od jiného okamžiku, než je nabytí právní moci rozhodnutí. Ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí byly dále vyjmenovány způsoby zaplacení pokuty a náhrady nákladů řízení preferované správním orgánem. Je sice pravdou, že uvedený výčet je užší, než výčet uvedený v § 163 odst. 3 daňového řádu, na který poukazoval žalobce, avšak z toho nelze dovodit, že by platbu provedenou jiným způsobem správní orgán nepřijal. Žalobce se také pohybuje pouze v teoretické rovině spekulací, neboť ani netvrdil, že by jeho platbu správní orgán odmítl. Na druhou stranu není moc zjevné, jak by žalobce chtěl jinak provést předmětnou platbu, když se zdá, že převod peněz na bankovní účet je nejrychlejší a nejekonomičtější. Vzhledem ke svému bydlišti ve středočeském kraji by žalobce musel urazit cca 340 km do Zlína, aby osobně na pokladně Magistrátu města Zlína uhradil předmětnou pokutu a náklady správního řízení. Je tedy možné zvolit mnohem ekonomičtější a modernější platební prostředky.
50. Krajský soud nemohl ve shodě s žalovaným souhlasit s tím, že ověřovací list rychloměru je nezákonný, neboť byl vydán výrobcem použitého radaru. Každý radar musí být pravidelně kalibrován a musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii a jeho vyhláškách. Kalibraci a ověřování může provádět jen Český metrologický institut nebo autorizovaná metrologická střediska, kterým byla autorizace udělena Úřadem pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví. Tímto autorizovaným metrologickým střediskem je i společnost RAMET a. s. Podle § 9 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 262/2000 Sb., může Úřad pro technickou normalizaci, metrologii a státní zkušebnictví vydat rozhodnutí o autorizaci metrologického střediska, pokud takový žadatel nemá finanční nebo jiné zájmy, které by mohly ovlivnit výsledky metrologické činnosti, která je předmětem autorizace. Jelikož radary nejsou měřidly pro stanovení množství při přímém prodeji veřejnosti, nevztahuje se dovětek pod písm. d) na radary. Námitka ekonomického zájmu na výsledcích měření byla uplatněna a pouze obecně. Společnost RAMET a.s. nijak

neparticipuje na příjmech z pokut. Jeden důležitý zájem ovšem tato společnost má, a to aby radary byly přesné a byly využívány, protože jinak by je nikdo nekupoval nebo nepronajímal. V nyní posuzované věci má ověřovací list č. 81/16 ze dne 11. 4. 2016 veškeré zákonné náležitosti. Vypovídá o použitých etalonech a měřidlech, které byly při ověřování použity, dále je upřesněno, na základě jakých požadavků byl silniční rychloměr Ramer 10C, v. č. 16/0274, zkoušen, jaké byly podmínky zkoušení a výsledky zkoušek. Vyhláška č. 262/2000 Sb. stanoví v příloze 2 náležitosti ověřovacího listu, přičemž tyto aktuální ověřovací list splňuje.

51. V posuzované věci nelze pochybovat o tom, že měření proběhlo řádně kalibrovaným rychloměrem. Je skutečně nepodstatné, že se tak stalo v policejním vozidle v civilním provedení. Nicméně výtky žalobce, týkající se nezákonně získaného důkazu (obrazový výstup z měření rychlosti jízdy žalobce), neoprávněného měření rychlosti skrytým způsobem bez vědomí dotčené osoby, z vozidla nikoliv v barvách policie a za nedodržení zákonného účelu měření rychlosti ve smyslu § 79a zákona o silničním provozu, pokládá soud za zcela nedůvodné. Lze v tomto odkázat také na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové sp. zn. 61 A 3/2013, který byl následně aprobován rozsudkem NSS sp. zn. 7 As 129/2013. V uvedené věci měření probíhalo nejen skrytě, ale dokonce ze soukromého vozidla jednoho ze strážníků. Přesto soud uzavřel, že měření bylo provedeno ručním kalibrovaným rychloměrem a osobami k tomu oprávněnými, přičemž rychloměr nebyl součástí vozidla (nebyl zabudován ve vozidle). Tudíž nelze akceptovat názor žalobkyně, že měření bylo provedeno nezákonně za použití civilního vozidla, které mělo být řádně označeno jako vozidlo k provádění služebních úkolů obecní policie. Vozidlo bylo použito pouze jako skryš.
52. K účelu § 79a zákona o silničním provozu se již ve svém rozhodnutí vyjádřil NSS, a to v rozsudku ze dne 8. 3. 2018, sp. zn. 4 As 152/2017. Z rozhodnutí vyplývá, že „*zákonná úprava neznamená, že by bylo nutné jakkoliv konkrétně dokazovat či kvantifikovat, že měření rychlosti v daném případě přispělo ke zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Okolnosti uvedené krajským soudem dokazují, že účel měření rychlosti byl splněn. Smyslem stěžovatelem citovaného ustanovení je prakticky vyloučit „šikanu“ při měření rychlosti, tedy, aby policie prováděla měření v místě, kde je to pro bezpečnost silničního provozu bezvýznamné. O tom však v projednávaném případě nemůže být řeč (k tomu srov. např. rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2014, č. j. 9 As 80/2014-37)*“.
53. Pravomoc měřit rychlost vozidel byla policií svěřena zákonem, a to za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Postup policie při samotném měření rychlosti vyplývá především z interních předpisů policie. Nicméně absurdní omezení, která uvádí žalobce, z ničeho nevyplývají. V takových případech by totiž policie nemohla změřit rychlost žádného vozidla (bez předchozího upozornění či vědomí dotčené osoby). Pravomoc policie kontrolovat jízdu řidičů a zvyšovat tak bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, by nemohla být naplňována. Navíc s pořízeným záznamem z průběhu jízdy žalobce byl ve správním řízení žalobce seznámen (prostřednictvím zmocněnce) a tento záznam nebyl nijak dále veřejně šířen. Právě i tímto měřením žalobce byl naplněn zákonem deklarovaný účel měření rychlosti, tedy zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Právě jen pravidelnou kontrolou a měřením rychlosti jízdy řidičů, včetně důsledného sankcionování zjištěného protiprávního jednání,

může v budoucnu přinést nejen polepšení žalobce, ale větší kultivovanost a bezpečnost jízdy řidičů, včetně skutečného dodržování právních předpisů. Zákonný účel měření rychlosti byl v dané věci jednoznačně naplněn a splněny byly rovněž podmínky měření rychlosti.

54. K námitce žalobce týkající se údajného odpočtu odchylky ve výši 3 % soud uvádí, že ve výroku prvostupňového správního rozhodnutí bylo naprosto jasně uvedeno, že od rychlosti vozidla žalobce 76 km/hod. byla odečtena technická tolerance stanovená výrobcem rychloměru ve výši ± 3 km/hod., tj. byla jako nejnižší okamžitá rychlost jízdy zjištěna rychlost jízdy 73 km/hod. Námitce žalobce nebylo možné přisvědčit.
55. Dále není pravdou, že šablona, na kterou žalobce odkazoval, v žalobě na straně 7, nebyla provedena jako důkaz ve správním řízení. Šablona byla provedena jako důkaz při ústním jednání dne 15. 11. 2016, kterého se zúčastnila zmocněnkyně žalobce paní Veronika Řeháková. Uvedená osoba se s důkazem seznámila, což vyplývá také z protokolu o ústním jednání. Po vyhodnocení měření byla tato pomůcka žalobci poskytnuta žalovaným. Žalobní námitky v uvedené souvislosti žalobce vytrhl z kontextu. Správnost měření rychlosti žalobce, a tedy rovnoběžně s vozovkou, potvrdili oba zasahující policisté, kteří byli k měření rychlosti řádně odborně vyškoleni. Pokud žalobce v žalobě navrhoval provedení znaleckého posudku znalcem z oboru metrologie za účelem zjištění, kdo nikdy nespolupracoval s výrobcem použitého rychloměru, pak takový důkazní návrh soud považuje za zcela nadbytečný, a to právě s ohledem na výše podaný výklad, z něhož mj. vyplývá, že příslušné metrologické středisko musí mít především zájem na tom, aby měřidla dobře a bezporuchově měřila. Pokud by rychloměry nebyly přesné, pak by je nikdo nekupoval a nevyužíval. Společnost RAMET a.s. neparticipuje na příjmu z pokut.
56. Žalobce dále rozporoval způsob měření rychlosti, stejně jako v odvolacím správním řízení, přičemž znovu namítal, že pokud vozidlo nebylo měřeno rovnoběžně s vozovkou, šlo o porušení návodu k obsluze a k takovému měření rychlosti nebylo možné přihlížet. Vedle toho ještě žalobce namítal, že návod k obsluze rychloměru nebyl řádně proveden jako důkaz. Těmto námitkám nemohl krajský soud přisvědčit.
57. Jak vyplývá z obsahu správního spisu, návod k obsluze radarového rychloměru Ramer 10C byl jedním z důkazů provedených ve správním řízení, s nimiž se měla možnost seznámit i zmocněnkyně žalobce paní Veronika Řeháková při ústním jednání dne 15. 11. 2016.
58. Klíčovým důkazem o měření v této věci je záznam o přestupku, snímek z měřiče č. 12. Ze snímku vyplývá, že vozidlo žalobce bylo změřeno na odjezdu, a to zprava. Vozidlo je na snímku zachyceno celé, registrační značka vozidla je dobře čitelná. Vozidlo na snímku je v odpovídající poloze, jíž určuje úsečka vymezující tzv. anténní svazek (jedná se o bílou čáru nahoře i dole na snímku), jeho naměřená rychlost není nijak nereálná. Měření bylo nastaveno v dosahu 20 m. V pomůcce pro vyhodnocení měření bylo uvedeno, že šířka svazku radarové hlavy je 5° při poklesu minus 3 decibely. Tato hodnota je neměnná. Avšak relativní šířka svazku souvisí s citlivostí měřící jednotky při dosahu 20 m, 30 m a 60 m. Čím větší dosah, tím je citlivost vyšší a měřící jednotka detekuje dříve vozidlo ve svazku. S tímto parametrem je úzce spjata obrazná velikost objektu (vozidla). Čím bude větší z hlediska obrazné plochy radarového svazku, tím dříve bude detekováno vozidlo ve

svazku na příjezdu a později dojde k poklesu signálu na odjezdu. Správnost měření tak lze posoudit z pozice vozidla ve snímku. V přestupkovém spise je rovněž založen snímek vozidla se šablonou, kterou na snímek přiložil správní orgán. Z toho vyplývá, že měření proběhlo správně, jak již v prvostupňovém správním rozhodnutí popsali správní orgán (strana 4 - 5 prvostupňového správního rozhodnutí). Ve shodě s žalovaným (strana 4 - 6 napadeného rozhodnutí) krajský soud v námitce žalobce o nesprávném postavení vozidla uvádí, že zvětšování úhlu (přiklání se k vozovce) způsobí naměření menší rychlosti, tj. zvýhodnění měřeného řidiče. Pokud by měřící vozidlo stálo přikloněné k vozovce, jak naznačoval žalobce, byla by jeho vozidlu naměřena nižší rychlost, než jeho vozidlo skutečně jelo, což je okolnost, která jej nemůže v žádném případě znevýhodnit. Naopak při zmenšování úhlu je to obráceně, ale protože je kamera „vyosená“ vůči ose radarové hlavy ještě o další 3°, pak lze jednoznačně poznat nesprávné ustanovení z pozice měřeného vozidla ve snímku (za pomoci svazku ve snímku či šablony). Při ještě menším úhlu by pak už byl radarový rychloměr omezený rozsahem a pravděpodobně by již nebylo měřené vozidlo ve snímku (podle zvoleného ZOOMU). K úvahám o kosinus efektu, tj. že zvětšování úhlu mezi měřícím vozidlem a vozovkou (přiklání k vozovce) způsobí naměření menší rychlosti, tj. zvýhodní řidiče, žalovaný ještě v napadeném rozhodnutí uvedl, že toto je důsledkem Dopplerova jevu, na kterém je měření rychlosti postaveno (viz návod k obsluze – kapitola 2.1 Technický popis základní části). Výše uvedený kosinus efekt je odrazem platnosti matematické kosinové věty-. Předmětné informace vycházejí ze znalosti středoškolského učiva fyziky a matematiky, tudíž je nebylo třeba dokazovat (pro podrobnější odůvodnění soud odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného na straně 4). Nutno také doplnit, že žalobce správnost provedení měření rychlosti ničím nezpochybnil, ani nevyvrátil. Pokud žalobce uváděl, že se žalovaný dopustil pochybení v tom, že nevyhověl návrhu žalobce na provedení důkazu vyjádřením ČMI, pak ani s tímto se krajský soud neztotožnil. S ohledem na výše provedený výklad by takové vyjádření bylo nadbytečné a nic nového by nepřineslo.

59. Žalovaný podrobně rozvedl úvahy, pro které nebyla jakákoliv interference předmětného zařízení možná. Jelikož v žalobě žalobce neuvedl žádné konkrétní argumenty, z jakého hlediska by úvahy žalovaného nebyly správné, pak nemohl být se svojí žalobou úspěšný.
60. Nebylo možné žalobci přisvědčit ani v tom, že by jeho zastoupení ve správním řízení bylo procesně vadné, a to s odkazem na to, že paní Veronika Řeháková své zmocnění ve zlém úmyslu nevykonávala a žalobci zadržovala správní rozhodnutí. Z obsahu správního spisu nic takového nevyplývalo, paní Veronika Řeháková se dostavila k ústnímu jednání dne 15. 11. 2016, kde se prokázala plnou mocí od žalobce. Písemnosti, které jí správní orgány zasílaly, přebírala, vyjma prvostupňového správního rozhodnutí, které pak bylo doručeno fikcí. Následně podala jménem žalobce blanketní odvolání, které později bylo novým zmocněncem žalobce doplněno o odvolací námitky. Žalobce tedy neuvedl žádné relevantní skutečnosti, pro něž by bylo možné pokládat správní řízení za procesně vadné s ohledem na zmocněnce, jehož si žalobce sám zvolil. Případné pochybnosti o kvalitě zastoupení pak v posuzované věci nepředstavují důvod, proč by měl být žalobce zbaven své odpovědnosti za volbu konkrétního zmocněnce.
61. K otázce zavinění soud pro úplnost odkazuje na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2017, sp. zn. 6 As 303/2016, z něhož mj. vyplývá, že „pro posouzení viny je podstatné pouze rozlišení

zavinění na úmyslné a nedbalostní. Proto nelze přisvědčit stěžovateli, že je povinností správních orgánů ve výroku rozhodnutí o přestupku rozlišovat mezi vědomou a nevědomou nedbalostí, neboť z hlediska určení formy zavinění jde vždy o nedbalost“.

62. Soud dále nemohl přisvědčit ani námitce prekluze. V uvedeném případě bylo třeba aplikovat § 20 odst. 2 zákona o přestupcích (ve znění novely provedené zákonem č. 204/2015 Sb. s účinností od 1. 10. 2015). Vzhledem k tomu, že v průběhu doby se střídaly právní názory na použitelnost uvedeného předpisu, tak soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 87/2018-34, z něhož jednoznačně vyplývá, že předmětný novelizovaný § 20 zákona o přestupcích bude aplikován již na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015. Z posledně citovaného rozhodnutí NSS vyplývá právní věta: „ust. § 20 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění zákona č. 204/2015 Sb., část první, čl. I., bod 6. a 7. (o zániku odpovědnosti za přestupek) se aplikuje na přestupky spáchané ode dne 1. 10. 2015.
63. Novelizované znění § 20 odst. 2 zákona o přestupcích zní tak, že běh lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 (přestupek nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 1 rok) se přerušuje zahájením řízení o přestupku, jakož i vydáním rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným; je-li prvním úkonem v řízení vydání příkazu o uložení pokuty, přerušuje se běh lhůty jeho doručením. Podle § 20 odst. 3 citovaného zákona přerušením běhu lhůty pro projednání přestupku podle odst. 1 začíná běh nové lhůty pro projednání přestupku; přestupek však nelze projednat, uplynul-li od jeho spáchání 2 roky.
64. V nyní přezkoumávané věci byl spáchán přestupek dne 29. 7. 2016. Doručením oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání bylo ve věci zahájeno správní řízení. Předmětné oznámení bylo žalobci doručeno dne 16. 9. 2016. Dne 15. 3. 2017 bylo vydáno prvostupňového správní rozhodnutí o vině žalobce ze spáchání předmětného přestupku (rozhodnutí bylo doručeno zmocněnkyni žalobce dne 25. 3. 2017). Rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 8. 1. 2018 a právní moci nabylo dne 13. 1. 2018. Ze stručné geneze tohoto případu je zřejmé, že přestupek byl projednán v souladu s právními předpisy a nedošlo zde k prekluzi. K prvnímu přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku došlo zahájením správního řízení (doručením oznámení o zahájení řízení žalobci dne 16. 9. 2016). K dalšímu přerušení běhu promlčecí doby a počátku běhu nové promlčecí doby v délce 1 roku došlo vydáním prvostupňového správního rozhodnutí o vině žalobce dne 15. 3. 2017. Jelikož k vydání druhostupňového správního rozhodnutí tak došlo dne 8. 1. 2018 (rozhodnutí nabylo právní moci dne 13. 1. 2018), o přestupku bylo pravomocně rozhodnuto ve lhůtě 1 roku, tedy do 15. 3. 2018. Současně byla splněna i poslední zákonná podmínka, a to, že od spáchání přestupku neuplynuly ještě 2 roky (přestupek byl spáchán dne 29. 7. 2016).
65. K žalobcem požadované anonymizaci rozhodnutí ve věci a jeho nezveřejňování na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu pak krajský soud dodává, že se jedná o běžnou součást žalobních námitek podávaných výše uvedeným právním zástupcem, přičemž Nejvyšším správním soudem bylo opakovaně judikováno, že anonymizace účastníků řízení je dostatečným způsobem zajištěna (uvedeny jsou pouze iniciály). Pokud

se jedná o právního zástupce, krajský soud k tomu dodává, že zveřejňování jeho osobních údajů v souvislosti s výkonem advokátní praxe obecně podléhá jinému právnímu režimu, resp. požívá jinou míru právní ochrany.

66. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2020, č. j. 4 As 444/2019-38, ve kterém bylo uvedeno, že: „K otázce zveřejňování osobních údajů zástupce stěžovatele a stěžovatele samotného, jakož i meritorních rozhodnutí na internetu Nejvyšší správní soud uvádí, že veřejnost soudního řízení je garantována čl. 96 Ústavy České republiky a součástí této zásady je také veřejné vyhlášení rozsudku, což ostatně potvrdil i Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 38/18. Proto platí, že jsou pravidelně při vyhlásování uvedeny na úřední desce (i elektronické) základní identifikační údaje jednotlivých účastníků včetně jejich zástupců, aby byl zachován požadavek na veřejnost soudního řízení. Ústavní soud ve výše uvedeném nálezu navíc konstatoval, že zájem na veřejném vyhlásování rozsudků převažuje nad zájmem na ochraně osobních údajů účastníků řízení (s výjimkou citlivých údajů), a proto nelze od zveřejňování základních identifikačních údajů ustoupit (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2019, č. j. 4 As 252/2019 - 42). Navíc advokát je veřejně činnou osobou a s ohledem na specifický charakter jeho činnosti je nutno považovat za veřejnou prezentaci advokáta veškerou advokátní činnost, která má souvislost se soudem projednávanou věcí. Nejvyšší správní soud odkazuje na závěr vyslovený v rozsudku ze dne 31. 5. 2012, č. j. 9 Ans 5/2012 - 29, že jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Dále Nejvyšší správní soud poukazuje na usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 - 161, ve kterém konstatoval, že „pokud se Mgr. Václav Voříšek cítí být sekundárně viktimizován, je-li spojován se způsobem, jakým vykonává advokacii, nelze příčiny takových jeho domněnek spojovat se skutečností, že soudy zcela v souladu s platnými právními předpisy zveřejňují ve svých rozhodnutích jeho údaje, vystupuje-li v postavení advokáta a zástupce účastníka řízení“.“

V. Závěr a náklady řízení

67. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
68. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho

zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. listopadu 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.